

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3CoE/337/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515204026
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3515204026.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO 36 432 105, zastúpeného: JUDr. Veronika Kubriková, PhD., advokátka so sídlom 821 01 Bratislava, Martinčekova 13, proti povinnému: C. O., bytom H. Rad XXX/XX, D. pod D., štátny občan Slovenskej republiky, o vymoženie 1.218,89 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 05. mája 2015, č.k. 10Er/437/2015-21, takto dňa 15.júna 2016

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 52, § 53 ods. 1,4, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že dňa 29.04.2015 bola tamojšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. II/2014-4764 vydaného dňa 20.10.2014 Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave. Zároveň bola súdu predložená i Zmluva o bežnom účte uzatvorená dňa 04.09.2007 medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, vrátane obchodných podmienok. Súd prvého stupňa zistil, že v predmetnej exekučnej veci sa vymáha plnenie zo zmluvy o bežnom účte č. 2348824456 uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným dňa 04.09.2007 podľa § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli obchodné podmienky. Vychádzajúc z obsahu predložených dokladov mal súd prvého stupňa za to, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej základnú charakteristiku upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52 a nasl.. Z obsahu rozhodcovského rozsudku zistil, že tento odvodil svoju právomoc z rozhodcovskej doložky obsiahnutej v záverečných ustanoveniach zmluvy, ktoré však exekučnému súdu z predmetnej zmluvy nevyplyvajú. Takto formulovanú rozhodcovskú doložku považoval exekučný súd za neprijateľnú podmienku podľa § 53 Obchodného zákonníka. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť iný spôsob rozhodovania prípadného sporu než v rozhodcovskom konaní, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu

v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná Súd považuje za potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora vo veci C - 40/08 - Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodríguez Nogueira. S poukazom na vyššie uvedené dospel súd prvého stupňa k záveru, že rozhodcovská doložka tvoriaca podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v predmetnom konaní, jej neprimeranou (neprijateľnou) a preto neplatnou zmluvnou podmienkou. Z uvedeného vyplýva, že neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať tiež náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky, teda stať sa spôsobilým podkladom pre vykonanie exekúcie. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ex offo zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to v celom rozsahu.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Odvolanie odôvodnil ustanoveniami § 205 ods. 2 písm. a), d), e) a f) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d), f) a h) O.s.p.. Namietal, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Oprávnený uviedol, že podľa ustanovení § 44 ods. 2, prvá a druhá veta Exekučného poriadku exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúcie nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. Oprávnený poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 159/2009 zo dňa 16.06.2009. Ďalej uviedol, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, podľa ustanovení § 159 O.s.p.. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Mal za to, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, skúmať rozhodcovské konanie, ani zmluvu, na základe ktorej bol tento vydaný, keďže doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu (§ 35 ZoRK), podľa ustanovení § 159 O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Teda je tu prekážka res iudicata. Uvedeným konaním súdu podľa názoru oprávneného dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Z. z., Ústavy SR. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na nález Ústavného súdu SR ÚS 2/2000. Oprávnený ďalej zdôraznil, že ako právny nástupca Všeobecnej úverovej banky, a.s. bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. V zmysle ustanovenia čl. VIII. bodu Všeobecných obchodných podmienok, Všeobecná úverová banka, a.s. postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky, s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. To, že ju neodmietol je prejavom jeho osobnej a zmluvnej slobody. Súd zamietol poverenie z dôvodu, že exekučný titul bol vydaný v rozhodcovskom konaní, avšak opomína tú skutočnosť, že oprávnený je zo zákona povinný klientovi ponúknuť návrh rozhodcovskej doložky. Pokiaľ by tak neurobil, došlo by k porušeniu zákona o bankách, avšak aj napriek splneniu si zákonom stanovenej povinnosti, súd práve týmto splnením zákonnej povinnosti dôvodí zamietnutie poverenia. Oprávnený mal za to, že exekučný súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a plne sa stotožnil s odôvodnením nálezu Ústavného súdu II. ÚS 499/2012. Poukázal aj na uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 17/01 z 19.04.2001, sp. zn. IV. ÚS 110/09 z 02.04.2009, sp. zn. III. ÚS 264/05 z 29.09.2005 a nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 244/09 z 29.09.2009, sp. zn. I. ÚS 390/08 z 23.04.2009, sp. zn. I. ÚS 335/06 z 30.10.2007. Mal za to, že exekučný súd v rozpore so zákonom posudzoval uzavretú rozhodcovskú doložku podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že Občiansky zákonník v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere taxatívnym spôsobom vymedzoval, na ktoré zmluvné typy sa piata hlava vzťahuje. Zmluva o úvere, ktorá je absolútnym obchodom, medzi nimi nebola. Súd porušil zákaz retroaktivity a princíp právnej istoty tým, že na rozhodcovskú doložku aplikoval znenie, ktoré sa stalo účinné neskôr, obzvlášť ak zákonodarca retroaktivitu nepripustil. V súvislosti s uvedeným poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 20/2011 z 29.03.2011 a sp. zn. I. ÚS 238/04 z 31.01.2005. Tiež dôvodil, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval § 53 ods. 4 Občianskeho

zákonníka a porušil § 153 ods. 1 O.s.p., pre právne závery v napadnutom uznesení a pre rozhodnutie vo veci absentovali akékoľvek dôkazy. Konštatoval, že súd prvého stupňa konštruoval nový skutkový stav bez účasti oprávneného a odňal mu možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. Ďalej uviedol, že exekučný súd pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd v nachádzacom konaní. Oprávnený sa nemal možnosť vyjadriť k takto vykonávaným dôkazom a k nanovo vytvorenému skutkovému stavu. Exekučný súd mu uprel právo byť účastným na takomto zisťovaní skutkového stavu, čím zasiahol do jeho práva podľa čl. 48 odsek 2 Ústavy SR. Následne konštatoval zrušenie účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Ani OSP, ani Exekučný poriadok, ani ZoRK neposkytuje absolútne žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd, konajúci vo veci samej a teda, napríklad, vykonať vo veci samej dokazovanie alebo napr. rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Oprávnený mal ďalej za to, že pokiaľ by aj súd zvažoval rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS, nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou úniijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade interpretačný. Taktiež pokiaľ by súd uvažoval o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nie je možné brať do úvahy judikatúru ESD, nakoľko judikatúra ESD vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie je voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania - bezprostredne záväzná. Oprávnený konštatoval, že exekučné súdy v skutkovo a právne obdobných veciach poverenie vydajú aj zamietajú, čím súdy prvého stupňa porušujú právnu istotu a legitímne očakávania, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Bol toho názoru, že postupom exekučného súdu bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 23/2013-8. Dôvodil, že exekučný súd svojím postupom znemožnil uplatniť právo oprávneného priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Záverom poukázal na skutočnosť, že zriaďovateľ rozhodcovského súdu, ktorý vydal exekučný titul, je členom záujmového združenia zapísaného v zozname stálych rozhodcovských súdov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR a je držiteľom povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory s číslom SRS 003, v súlade s § 73 ods. 5 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Oprávnený navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, alternatívne, aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu oprávneného podané nebolo.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zákona o rozhodcovskom konaní, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie vykonateľný podľa osobitných predpisov. Súd však môže v exekučnom konaní kontrolovať zákonnosť postupu rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. Umožňovalo mu to ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku), v zmysle ktorého mohol súd exekučné konanie zastaviť buď na návrh (odsek 1) alebo aj bez návrhu účastníka konania (odsek 2), ak rozsudok trpí zmätočnosťou, pretože rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3), alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní. Rovnako mohol exekučný súd postupovať, ak zistí, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c/, ods. 2 v znení účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku). V tomto prípade ide protiprávnosť výroku rozsudku rozhodcovského súdu. Skutočnosť, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, skúma exekučný súd už pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ďalej na námietky povinného proti exekúcii v zmysle § 50 Exekučného poriadku a tiež na

prípadný návrh povinného na odklad alebo zastavenie exekúcie v zmysle § 56 a § 58 Exekučného poriadku. Exekučný súd je však tiež oprávnený ex offa skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, je povinný exekúciu zastaviť.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS nesmú byť nekalé podmienky pre spotrebiteľa záväzné. Európsky súdny dvor vo viacerých rozhodnutiach vyslovil, že článok 6 ods. 1 citovanej smernice je kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. Súdny dvor tiež rozhodol, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Na základe toho Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a správne skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Z tejto povinnosti existujú len obmedzené výnimky, a to na základe určitých uznávaných procesných zásad v rámci súdneho konania a len za určitých osobitných podmienok. Aj podľa platnej právnej úpravy Slovenskej republiky nie sú zmluvné ustanovenia, ktoré sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami pravidiel na ochranu spotrebiteľa platné, a preto nie sú pre spotrebiteľov záväzné. Rozhodcovské rozsudky, ktoré sa zakladajú na takýchto zmluvných ustanoveniach, sa preto považujú za protiprávne, a preto ich vykonanie nie je možné. Akékoľvek podmienky, ktoré sú podmienkami v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS, a ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, sa okrem toho musia považovať za odporujúce požiadavke dobrej viery a spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach na škodu spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS).

Súd zdôrazňuje, že vzhľadom na členstvo Slovenskej republiky v EÚ od 01.05.2004, ako i na skutočnosť, že citovaná smernica bola do Slovenského právneho poriadku implementovaná len čiastočne a postupne v dlhšom časovom období, v zmysle konštantnej judikatúry ESD nadobúda smernica v takomto prípade priamy účinok a súd ju musí bez ďalšieho aplikovať na právne vzťahy medzi fyzickými a právnickými osobami. V spojených prípadoch C-240/98 - C 244/98 Océano Grupo Editorial SA, Rocio Murciano Quintero (C-240/98) a Salvat Editores SA v José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98), José Luis Copano Badillo (C-242/98), Mohammed Berroane (C-243/98), Emilio Vinas Feliu (C-244/98), Súdny dvor ES konštatuje povinnosť národného súdu pri aplikácii ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica, interpretovať ich, pokiaľ je to možné, vo svetle presného znenia a účelu smernice.

Za správny odvolací súd považuje právny názor súdu prvého stupňa, že predmetná zmluva o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu pre viacerých majiteľov je zmluvou spotrebiteľskou, teda že medzi oprávneným, resp. jeho právnym predchodcom - VÚB, a.s. a povinným bol založený na jej základe spotrebiteľský vzťah. Odvolací súd poukazuje na to, že predložená zmluva zo dňa 04.09.2007 vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka v čase jej uzavretia. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na prevzatie záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich z komunitárneho práva v oblasti ochrany spotrebiteľa, bolo aj v oblasti obchodného práva potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú obchodnoprávne vzťahy len podmnožinou občianskoprávných vzťahov, a preto ak v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi neexistovala špeciálna úprava ochrany spotrebiteľa v Obchodnom zákonníku, bolo v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka povinnosťou účastníkov právneho vzťahu subsidiárne aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, obsiahnuté v Občianskom zákonníku, aj v obchodnoprávných vzťahoch.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa potom opodstatnene poukázal na to, že Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou zmluvy, vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa. Predmetná rozhodcovská doložka (v článku 11 Prechodné a Záverečné ustanovenia bod 11.5) sa z dôvodov, na ktoré poukázal súd prvého stupňa, javí ako absolútne nevyvážená, a preto nekalá. Zatiaľ čo veriteľ má zjavne viaceré výhody v porovnaní so situáciou, keby bola vec prejednávaná riadnymi súdmi, v danej veci oprávnený vo svojom odvolaní neuvádza, aké výhody z nej plynú pre spotrebiteľa. Okrem toho rozhodcovské konanie podľa zistenia komisie nie sú v súlade s viacerými zásadami obsiahnutými v odporúčaní komisie 98/257/ES zo dňa 30. marca 1998 o zásadách platných pre orgány príslušné pre mimosúdne urovnávanie spotrebiteľských sporov. Aj keď toto odporúčanie nemá právne záväzný

charakter, uznáva sa v ňom rad zásad dôležitých pre zabezpečenie spravodlivosti konaní o urovanie spotrebiteľských sporov, pričom niektoré z nich sú založené na všeobecných právnych zásadách. V súlade so všeobecnými poznatkami je zrejmé, že v rámci modelu spotrebiteľského úveru je to zvyčajne veriteľ, kto dá návrh na začatie konania proti spotrebiteľovi, ktorý získal úver. Veriteľ môže na základe predmetnej rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému orgánu, ktorý si sám zvolil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný.

Ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami súd zabezpečí bez ohľadu na povahu spotrebiteľského vzťahu, a teda dokonca aj v prípade, ak nejde o spotrebiteľský úver. Súd prvého stupňa vyvodil správny záver o tom, že zmluvná podmienka vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora.

Pokiaľ oprávnený poukázal v odvolaní na skutočnosť, že v zmysle § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v príslušnom znení, boli banky povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, odvolací súd k tomu uvádza, že právny predchodca oprávneného neuzatvoril s povinným osobitnú rozhodcovskú zmluvu (ani nedal povinnému osobitný návrh na jej uzatvorenie a príslušné poučenie), ale rozhodcovská doložka bola začlenená do obchodných podmienok právneho predchodcu oprávneného. Povinný, ako spotrebiteľ, bol v postavení, že buď zmluvu aj s príslušnými obchodnými podmienkami prijme ako celok a úver dostane, alebo zmluvu ako celok odmietne a úver nedostane. Nebol tu vytvorený žiadny priestor pre povinného ako spotrebiteľa na vyjadrenie nesúhlasu s riešením prípadných sporov v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že stanovenie povinnosti banky ponúknuť klientom návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, neznamená, že veriteľ je oprávnený včleniť do svojich zmlúv také znenie rozhodcovskej doložky, ktoré zakladá značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa (tak ako tomu bolo v predmetnom prípade). Ak veriteľ uzatvára zmluvu so spotrebiteľom, je povinný rešpektovať aj príslušné zákonné normy chrániace spotrebiteľa.

Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.